

Dokter Kay Scarpetta houdt het glazen buisje vlak bij de kaars om een made in een giftig bad van ethanol te verlichten.

Met één blik ziet ze in welk stadium van de gedaanteverwisseling het crèmekleurige karkas, dat niet groter is dan een rijstkorrel, zich bevond voordat het werd geconserveerd in een glazen buisje met een zwarte schroefdop. Als de larve was blijven leven, zou ze zijn volgroeid tot een *Calliphora vicina*, een blauwe vleesvlieg. Dan had ze op haar beurt eitjes kunnen leggen in de mond of de ogen van een lijk of in de stinkende wonden van een levende mens.

‘Heel erg bedankt,’ zegt Scarpetta en ze kijkt de tafel rond, naar de veertien agenten en technisch rechercheurs van de lichter van 2003 van de National Forensic Academy. Haar blik blijft rusten op het onschuldige gezicht van Nic Robillard. ‘Ik weet niet wie deze gevonden heeft op een plek waaraan we liever niet denken aan de eettafel, en wie hem voor mij heeft geconserveerd, maar...’

Nietszeggende blikken en opgehaalde schouders.

‘Ik moet zeggen dat dit de eerste keer is dat ik een made cadeau heb gekregen.’

Niemand neemt de verantwoordelijkheid op zich, maar als er één ding is waar Scarpetta nooit aan getwijfeld heeft, dan is het dat politiemensen heel goed kunnen bluffen en zo nodig liegen. Ze heeft de mondhoek van Nic Robillard zien trekken voordat een van de anderen zich had gerealiseerd dat ze een made aan de eettafel hadden, dus heeft Scarpetta al een verdachte op het oog.

Het licht van de kaarsvlam beweegt over het buisje tussen Scarpetta’s vingers, met de korte, recht gevijlde nagels, en over haar vaste en elegante hand, die toch sterk is na jaren van werken met onwillige lijken en snijden door taai weefsel en bot.

Het is jammer voor Nic dat haar klasgenoten er niet om kunnen lachen, zodat de vernedering als een kille luchtvlaag over haar heen valt. Ze zou de agenten na tien weken als kameraden en vrienden moeten beschouwen, maar ze is nog steeds de

boerenmeid uit Zachary in Louisiana, een stadje van twaalfduizend inwoners, waar moord tot voor kort een bijna ongekende gruwel was. Het was niet ongewoon dat er jaren achtereen geen moord werd gepleegd in Zachary.

De meeste klasgenoten van Nic zijn al bij zoveel moordzaken betrokken geweest dat ze er hun eigen categorieën voor hebben bedacht: echte moorden, moord zonder voorbedachten rade, zelfs stadsvernieuwingsmoorden. Nic heeft geen zelfverzonnen indeling. Moord is moord. In haar achtjarige carrière heeft ze tot nog toe slechts twee moordzaken gehad, allebei het gevolg van huiselijke twisten. De eerste lesdag werd een ramp toen de docent van de ene agent naar de andere liep om te vragen hoeveel moordzaken hun bureau gemiddeld behandelde per jaar. Niet een, had Nic gezegd. Toen vroeg hij naar het aantal politiemensen op hun bureau. Vijfendertig, zei Nic. Nog kleiner dan mijn klas op de basisschool, zei een van haar nieuwe studiegenoten. Dit moest de mooiste kans van haar leven worden, maar Nic had haar pogingen om erbij te horen meteen al opgegeven en had aanvaard dat ze in het politiewereldje een buitenbeentje zou blijven.

Tot haar spijt beseft ze dat ze met haar vrij onnozele grapje met de made de plank helemaal mis slaat, al weet ze niet waarom. Maar het staat wel vast dat ze nooit een cadeautje had moeten meenemen voor de legendarische patholoog-anatoom Kay Scarpetta, of het nu grappig bedoeld was of niet. Het gezicht van Nic wordt helemaal warm en het koude zweet breekt haar uit terwijl ze de reactie van haar heldin afwacht, die ze echter niet kan peilen, waarschijnlijk omdat Nic helemaal verdoofd is door onzekerheid en verlegenheid.

‘Ik noem haar Maatje, ook al kunnen we nog niet vaststellen of het een hij of een zij is,’ besluit Scarpetta. Haar stalen brilletje weerspiegelt het onrustige kaarslicht. ‘Maar ik vind het wel een goede naam voor een made.’ De ventilator aan het plafond doet de kaarsvlam flakkeren in het glas als ze het buisje omhooghoudt. ‘Wie kan me vertellen in welk stadium Maatje is? In welke levensfase bevond ze zich toen iemand’ – haar blik glijdt langs de gezichten aan de tafel en blijft weer even rusten op dat van Nic – ‘haar in dit buisje ethanol heeft laten vallen?’

Ik vermoed trouwens dat Maatje verdronken is. Maden hebben zuurstof nodig, net als wij.'

'Welke idioot verdrinkt er nou een made?' sneert een van de agenten.

'Ja. Stel je voor hoe het moet zijn om alcohol in te ademen...'

'Waar heb je het over, Joey? Dat doe jij de hele avond al.'

De zwarte, onheilspellende humor rommelt als ver onweer en Nic weet niet hoe ze erop moet reageren. Ze leunt achterover in haar stoel, slaat haar armen over elkaar en doet haar best om onverschillig te kijken, terwijl ze in haar hoofd onverwacht een van de gebruikelijke waarschuwingen van haar vader hoort: 'Nic, liefje, blijf niet in je eentje staan als het bliksemt en denk ook niet dat je kunt schuilen onder de bomen. Zoek de dichtstbijzijnde greppel op en ga erin liggen, zo diep mogelijk.' Op dit moment kan ze zich nergens anders verschuilen dan in haar zwijgen.

'Hé, dokter, we hebben het laatste examen al gehad.'

'Wie heeft er huiswerk meegenomen naar ons feestje?'

'Ja, onze dienst zit erop.'

'Jullie dienst zit erop,' zegt Scarpetta peinzend. 'Dus als jullie geen dienst hebben als het lijk van een vermiste persoon wordt gevonden, gaan jullie er niet naartoe. Willen jullie dat soms zeggen?'

'Ik zou moeten wachten tot de bourbon is uitgewerkt,' zegt een agent wiens geschoren hoofd zo glanst dat het wel met was ingewreven lijkt.

'Daar had ik niet aan gedacht,' zegt ze.

Alle agenten lachen, behalve Nic.

'Het kan gebeuren.' Scarpetta zet het buisje naast haar wijnglas. 'We kunnen elk moment worden opgeroepen. Het kan de gruwelijkste zaak van onze carrière zijn en daar staan we dan, een beetje aangeschoten doordat we in onze vrije tijd wat gedronken hebben, of misschien zijn we wel ziek of hebben we net ruzie met een geliefde, een vriend of een van de kinderen.'

Ze schuift haar half opgegeten tonijn van zich af en vouwt haar handen op het geruite tafelkleed.

'Maar een lijk kan niet wachten,' voegt ze eraan toe.

'Nou, sommige toch wel?' vraagt een rechercheur uit Chi-

cago die door zijn klasgenoten Popeye wordt genoemd vanwege het anker dat op zijn onderarm is getatoeëerd. ‘Botten in een put of begraven in een kelder, bijvoorbeeld. Of een lijk onder een plaat beton. Ik wil maar zeggen, die lopen niet weg.’

‘De doden zijn ongeduldig,’ zegt Scarpetta.

2

De nachten aan de bayou herinneren Jay Talley aan een Cajun-orkest van brulkickers als bas, piepende kikers als elektrische gitaren en sprinkhanen en krekels als raspande wasborden en zagnende violen.

Hij richt het zoeklicht op de donkere, knoestige omtrek van een oude cipres en ziet alligatorogen flitsen en in het zwarte water verdwijnen. Het licht trilt en muskieten zoemen onheilspellend terwijl de BayStealth met uitgeschakelde buitenboordmotor in het water dobert. Jay zit aan het roer en werpt een terloopse blik op de vrouw in de viskist, vlak onder zijn voeten. Toen hij jaren geleden op zoek was naar een boot, raakte hij helemaal opgewonden van deze speciale BayStealth. De verzonken viskist is zo lang en diep dat er meer dan vijftig kilo vis en ijs in kan, of een vrouw met de lichaamsbouw die zijn voorkeur heeft.

Haar grote paniekogen glanzen in het donker. Bij daglicht zijn ze blauw, prachtig diepblauw. Ze knijpt ze dicht als Jay haar streelt met de straal van het zoeklicht, van haar mooie, volwassen gezicht tot aan haar roodgelakte teennagels. Ze is blond en waarschijnlijk voor in de veertig, maar ziet er jonger uit met haar tengere, maar welgevormde lichaam. De viskist van glasvezel is bekleed met smerige oranje bootkussens vol zwarte bloedvlekken. Jay was voorzichtig en zelfs teder toen hij haar polsen en enkels losjes vastbond, zodat het gele nylontouw haar bloedsomloop niet zou afsnijden. Hij zei tegen haar dat het touw haar zachte vlees niet zou schaven zolang ze niet tegenstribbelde.

‘Het heeft toch geen zin om tegen te strubbelen,’ zei hij met zijn baritonstem, die volmaakt past bij zijn uiterlijk van een jonge, blonde god. ‘En ik doe geen prop in je mond. Gillen heeft ook geen zin, snap je?’

Ze knikte en dat maakte hem aan het lachen, omdat ze knikte alsof ze ja wilde zeggen terwijl ze uiteraard nee bedoelde. Maar hij weet hoe vreemd mensen denken en zich gedragen als ze doodsangsten uitstaan, een woord dat hij altijd volslagen ontoereikend heeft gevonden. Hij veronderstelt dat de makers van woordenboeken geen idee hebben hoe een mens zich voelt, oog in oog met marteling en de dood. Dat vooruitzicht roept een paniek op in elke neuron, in elke lichaamscel, die veel verder gaat dan louter angst. Maar zelfs Jay, die verscheidene talen vloeiend spreekt, heeft geen beter woord om te beschrijven wat zijn slachtoffers voelen.

Rillingen van angst.

Nee.

Hij bestudeert de vrouw. Ze is een lam. Er bestaan maar twee soorten mensen: wolven en lammeren.

Jays behoefte om de gevoelens van zijn lammeren precies te beschrijven, is een altijddurende, obsessieve zoektocht geworden. Het hormoon epinefrine of adrenaline zorgt ervoor dat een normaal mens verandert in een lagere levensvorm met evenveel zelfbeheersing en logica als een gespietste kikker. De lichamelijke reactie die criminologen, psychologen en andere zogenaamde deskundigen ‘vluchten of vechten’ noemen, wordt nog verhevigd door de ervaringen en de verbeelding van het lam. Hoe meer geweld een lam bijvoorbeeld is tegengekomen in boeken, op televisie, in films of op het nieuws, hoe beter het lam zich kan voorstellen welke afschuwelijke dingen er kunnen gebeuren.

Maar het woord. Het volmaakte woord. Ook vanavond schiet het hem niet te binnen.

Hij gaat op de bodem van de boot zitten en luistert naar de snelle, oppervlakkige ademhaling van zijn lam. Ze trilt terwijl de aardbeving van angst (bij gebrek aan hét woord) elke molecuul in haar lichaam in beweging brengt en een ondraaglijke verwarring veroorzaakt. Hij raakt haar hand aan. Die is zo

koud als de dood. Hij drukt twee vingers tegen de zijkant van haar hals, waar haar halsslagader zit, en neemt haar hartslag op met behulp van de lichtgevende wijzerplaat van zijn horloge.

‘Honderdtachtig, ongeveer,’ zegt hij. ‘Nou geen hartaanval krijgen. Dat is me al eens gebeurd.’

Ze staart hem aan met ogen die groter zijn dan een volle maan en haar onderlip trekt.

‘Ik meen het. Geen hartaanval krijgen.’ Hij is volkomen ernstig.

Het is een bevel.

‘Diep ademhalen.’

Ze gehoorzaamt met trillende longen.

‘Beter zo?’

‘Ja. Alsjeblieft...’

‘Waarom zijn lammeren altijd zo verdomde beleefd?’

Haar vuile shirt van donkerrood katoen is dagen geleden opengescheurd en hij trekt de stukken uit elkaar zodat haar weelderige borsten ontbloot worden. Ze trillen en glanzen in het zwakke licht en hij volgt hun ronding tot aan haar zwoegende ribbenkast en laat zijn blik verder glijden over de holte van haar platte buik tot aan de open rits van haar spijkerbroek.

‘Het spijt me,’ probeert ze te fluisteren. Een traan rolt over haar smerige gezicht.

‘Nou doe je het weer.’ Hij gaat weer op zijn troon achter het stuur zitten. ‘Denk je nou echt dat ik van gedachten verander als je beleefd bent?’ Haar beleefdheid ontsteekt een trage, brandende woede in hem. ‘Weet je wat beleefdheid voor mij betekent?’

Hij wil antwoord.

Ze probeert haar lippen te bevochtigen, maar haar tong is zo droog als papier. Er klopt een ader in haar hals, alsof er een vogeltje in gevangenzit.

‘Nee.’ Ze kan het woord bijna niet over haar lippen krijgen en de tranen lopen in haar oren en haren.

‘Zwakte,’ zegt hij.

Een paar kikkers beginnen muziek te maken. Jay bekijkt het naakte lichaam van zijn slachtoffer; haar huid glanst van het

insectenwerende middel, een humaan gebaar van zijn kant omdat hij een afkeer heeft van rode bulten. De muskieten zwermen als een grijze, chaotische wolk om haar heen, maar landen niet. Hij komt weer van zijn stoel en geeft haar een slokje water uit een fles. Het meeste loopt langs haar kin. Hij voelt geen behoefte om haar aan te raken. Drie nachten heeft hij haar nu meegenomen in zijn boot om ongestoord te praten en naar haar naakte lichaam te kijken, in de hoop dat het op een of andere manier het lichaam van Kay Scarpetta zal worden en uiteindelijk woedend omdat dat niet kan, woedend omdat Scarpetta niet beleefd wilde zijn, woedend omdat Scarpetta niet zwak is. Zijn woeste kant vreest dat hij een mislukking is omdat Scarpetta een wolf is en hij alleen lammeren vangt en omdat hij het woord niet kan vinden, het juiste woord.

Hij beseft dat het woord met dit lam in zijn viskist ook niet bij hem op zal komen, net zomin als bij de andere.

‘Ik begin me te vervelen,’ zegt hij tegen zijn lam. ‘Ik vraag het je nog één keer. Je laatste kans. Wat is het woord?’

Ze slikt moeizaam en haar stem doet hem denken aan een kapotte as als ze haar tong probeert te dwingen woorden te vormen. Hij hoort hoe hij aan haar verhemelte blijft kleven.

‘Ik begrijp het niet. Het spijt me...’

‘Hou op met zo verdomd beleefd te doen, hoor je? Hoe vaak moet ik het nog zeggen?’

Het vogeltje in haar hals slaat heftig met zijn vleugels en de tranen stromen sneller.

‘Wat is het woord? Zeg me wat je voelt. En zeg niet dat je bang bent. Je bent verdomme onderwijzeres. Je woordenschat moet toch uit meer dan vijf woorden bestaan.’

‘Ik voel... ik voel berusting,’ zegt ze snikkend.

‘Wát voel je?’

‘Je laat me niet gaan,’ zegt ze. ‘Dat weet ik nu.’

Scarpetta's spitse geest doet Nic denken aan weerlicht.

Weerlicht scheurt en knettert niet zo opvallend als bliksem, maar is een rustige, gloeiende flits. Haar moeder zei vroeger altijd dat God dan foto's neemt.

'Hij neemt foto's van alles wat je doet, Nic. Dus pas op je tellen, want op een dag komt het laatste oordeel en dan worden die foto's rondgedeeld, zodat iedereen ze kan zien.'

Tegen de tijd dat Nic naar de middelbare school ging, geloofde ze niet meer in dergelijke onzin, maar haar stille partner, zoals ze haar geweten noemt, zal haar waarschijnlijk altijd blijven waarschuwen dat haar zonden zullen uitkomen. En volgens Nic begaat ze een heleboel zonden.

'Rechercheur Robillard?' zegt Scarpetta.

Nic schrikt als ze haar naam hoort. Ze keert met haar aandacht terug naar de knusse, zwak verlichte eetkamer vol politiemensen.

'Vertel eens wat jij zou doen als de telefoon ging om twee uur 's nachts om je naar een bijzonder gruwelijke plaats delict te roepen terwijl je wat te veel had gedronken,' legt Scarpetta haar het probleem voor. 'Laat ik meteen even zeggen dat iedereen erbij wil zijn als er een echt afschuwelijke misdaad is gepleegd. We willen het misschien niet toegeven, maar het is wel waar.'

'Ik drink niet zoveel.' Nic heeft meteen spijt van haar opmerking als ze het gekreun van haar klasgenoten hoort.

'Jeeetje, waar kom jij vandaan, meid, recht van de zondagschool?'

'Ik bedoel, ik kan niet zoveel drinken omdat ik een zoontje van vijf heb...' Nics stem sterft weg. Ze kan wel janken. Ze is nog nooit zo lang van hem gescheiden geweest.

Het gezelschap valt stil. Gêne en schaamte bederven de sfeer.

'Hé, Nic,' zegt Popeye, 'heb je die foto van hem bij je? Hij heet Buddy,' zegt hij tegen Scarpetta. 'Die foto moet u zien. Een bijdehand kereltje op een pony...'

Nic is niet in de stemming om de kleine foto door te geven.

Hij is inmiddels helemaal verfromfaaid en het opschrift op de achterkant is vervaagd en gevlekt omdat ze hem steeds te voorschijn haalt. Ze wou dat Popeye ergens anders over begon of haar gewoon weer negeerde.

‘Wie van jullie heeft ook kinderen?’ vraagt Scarpetta in het algemeen.

Er gaan een stuk of tien handen omhoog.

‘Een van de pijnlijkste aspecten van dit werk,’ merkt ze op, ‘misschien wel het ergste aspect van dit werk, of moet ik het een missie noemen, is het effect ervan op de mensen van wie we houden, hoe we ook proberen hen te beschermen.’

Helemaal geen weerlicht. Alleen een zwarte, zijdezachte duisternis, koel en heerlijk om te voelen, denkt Nic als ze naar Scarpetta kijkt.

Ze is aardig. Achter die muur van felle onverschrokkenheid en die briljante geest is ze zachtmoedig en aardig.

‘Van dit werk kunnen relaties ook het slachtoffer worden. Dat gebeurt maar al te vaak,’ gaat Scarpetta verder, als altijd de onderwijzeres, omdat ze het gemakkelijker vindt haar kennis te delen dan te dicht bij de gevoelens te komen die ze zo vaardig op een afstand weet te houden.

‘En, dokter, heeft u kinderen?’ Reba, een technisch onderzoeker uit San Francisco, neemt nog een glas whisky-sour. Ze praat inmiddels met een dikke tong en ze heeft geen enkele tact.

Scarpetta aarzelt even. ‘Ik heb een nichtje.’

‘O, ja! Nu weet ik het weer. Lucy. Die is de laatste tijd vaak in het nieuws. Was, bedoel ik...’

Stomme, dronken gek, protesteert Nic stilletjes in een flits van woede.

‘Ja, Lucy is mijn nichtje,’ antwoordt Scarpetta.

‘FBI. Computerdeskundige.’ Reba weet niet van ophouden. ‘En toen? Even denken. Het was iets met helikopters en de AFT.’ ATF, dronken idioot. De bliksem flitst in het hoofd van Nic.

‘Ik weet het niet meer. Was er niet een grote brand en is daar niet iemand bij omgekomen? Wat doet ze tegenwoordig?’ Ze drinkt haar glas leeg en zoekt de serveerster.

‘Dat is lang geleden.’ Scarpetta geeft geen antwoord op de vragen en Nic bespeurt een zekere vermoedigheid, een verdriet

dat net zo onveranderlijk en verminkt is als de stronken van de cipressen in de moerassen en bayous van zuidelijk Louisiana, haar geboortestreek.

‘Niet te geloven, ik was helemaal vergeten dat ze uw nicht was. Dat is nog eens een meid. Of liever, was,’ zegt Reba onbehouwen, terwijl ze haar korte, donkere haar uit haar bloeddoorlopen ogen strijkt. ‘Ze is behoorlijk in de problemen geraakt, hè?’

Stomme lesbo. Hou je bek.

Een bliksemschicht scheurt door het zwarte gordijn van de nacht en even kan Nic het witte daglicht aan de andere kant zien. Zo legde haar vader het altijd uit. ‘Zie je, Nic,’ zei hij dan als ze tijdens een heftige storm uit het raam keken en de bliksem plotseling als een fel lemmer door de lucht zigzagde. ‘Dat is morgen, zie je wel? Je moet snel kijken, Nic. Dat is morgen aan de andere kant, dat felle, witte licht. Moet je zien hoe snel de scheur weer heelt. God heelt net zo snel.’

‘Reba, ga naar het hotel,’ zegt Nic met de vastberaden, beheerste stem die ze gebruikt als Buddy een driftbui heeft. ‘Je hebt voor vandaag wel genoeg whisky gehad.’

‘Daar heb je het lievelingetje van de juf, hoor.’ Reba is hard op weg naar de totale dronkenschap en ze praat alsof ze elastiekjes in haar mond heeft.

Nic voelt de blik van Scarpetta en ze wilde wel dat ze haar een teken kon geven om haar gerust te stellen of dat als excuus kon dienen voor de beschamende vertoning van Reba.

Lucy is als een hologram de kamer binnengekomen en Scarpetta’s subtiele, maar zeer emotionele reactie bezorgt Nic een aanval van jaloezie, een afgunst waarvan ze niet wist dat ze die in zich had. Ze voelt zich de mindere van het nichtje van haar heldin, de superagente wier talenten en wereld enorm zijn in vergelijking met die van Nic. Haar hart doet pijn als een stijf gewricht dat eindelijk wordt gestrekt, zoals haar moeder voorzichtig Nics genezende, gebroken arm strekte als de spalk er weer eens af was.

‘Het is goed dat het pijn doet, liefje. Als je niets voelde, zou dat armpje van jou dood zijn en er gewoon afvallen. Dat wil je toch niet?’

‘Nee, mama. Het spijt me.’

‘Ach, Nicci, doe niet zo raar. Je deed het toch niet expres!’

‘Maar ik heb niet naar papa geluisterd. Ik rende zomaar het bos in en toen ben ik gestruikeld...’

‘We maken allemaal fouten als we bang zijn, schatje. Misschien is het maar goed dat je viel en dat je op de grond lag met al die bliksem.’

4

Nics herinneringen aan haar kindertijd in het diepe zuiden zitten vol stormen.

Het leek alsof de hemel elke week wel een verschrikkelijke driftbui kreeg en losbarstte in woedende donderbuien, waarin ze probeerde elk levend wezen op aarde te verdrinken of te electrocuteren. Steeds als de donderkoppen hun akelige waarschuwing lieten horen en bedreigingen uitbraakten, hield haar vader hele verhandelingen over veiligheid en stond haar knappe, blonde moeder bij de hordeur naar Nic te wenken dat ze snel naar binnen moest komen, naar een warme, droge plek, in haar armen.

Papa deed altijd het licht uit en dan zaten ze met zijn drieën in het donker bijbelverhalen te vertellen en te kijken hoeveel verzen en psalmen ze uit hun hoofd konden citeren. Een foutloos citaat leverde een kwartje op, maar haar vader betaalde pas als de storm voorbij was, want kwartjes zijn gemaakt van metaal en metaal trekt de bliksem aan.

Gij zult niet begeren.

Nic was enorm opgewonden toen ze hoorde dat dokter Kay Scarpetta als gastdocent in de tiende en laatste week van de cursus les zou komen geven in het onderzoeken van lijken. Nic had de dagen afgeteld. De eerste negen weken leken voorbij te kruipen. Toen Scarpetta in Knoxville arriveerde, ontmoette Nic haar tot haar grote verlegenheid voor het eerst in de dameswc's, toen Nic had doorgetrokken en uit een hokje kwam ter-

wijl ze de donkerblauwe broek van haar veldtenue dichtritste.

Scarpetta stond haar handen te wassen en Nic moest denken aan de eerste keer dat ze een foto van haar had gezien en hoe verbaasd ze was geweest dat Scarpetta geen donker, Spaans uiterlijk had. Dat was een jaar of acht geleden geweest, toen Nic alleen Scarpetta's naam nog had gehoord en geen enkele reden had om te verwachten dat ze een blondine met blauwe ogen zou zijn, wier voorvaderen uit Noord-Italië kwamen en in sommige gevallen boeren waren geweest langs de Oostenrijkse grens en er net zo arisch uitzagen als Duitsers.

'Hallo, ik ben dokter Scarpetta,' had haar heldin gezegd alsof de doorspoelende wc en Nic niets met elkaar te maken hadden. 'En jij moet Nicole Robillard zijn.'

Nic kon geen woord uitbrengen en haar gezicht was helemaal rood. 'Hoe...'

Voordat ze haar vraag kon afmaken, legde Scarpetta uit: 'Ik heb kopieën opgevraagd van alle inschrijvingsformulieren en daar zitten ook foto's bij.'

'Echt waar?' Nic was niet alleen verbaasd dat Scarpetta hun inschrijvingsformulieren had opgevraagd, maar ze begreep ook niet dat ze de tijd en de belangstelling had kunnen opbrengen om ernaar te kijken. 'Dan weet u zeker ook mijn sofnummer.' Ze probeerde zich er met een grapje af te maken.

'Nee, dat kan ik me niet herinneren,' zei Scarpetta terwijl ze haar handen droogde aan een paar papieren handdoekjes. 'Maar andere dingen wel.'

5

'Tweede stadium.' Nic slooft zich uit door de vergeten vraag over Maatje de made te beantwoorden.

De agenten rond de tafel schudden hun hoofd en kijken elkaar tersluiks aan. Nic kan haar collega's geweldig irriteren en heeft dat de laatste tweeënhalve maand ook bij herhaling gedaan. In sommige opzichten doet ze Scarpetta denken aan Lu-

cy, die de eerste twintig jaar van haar jonge leven voortdurend bezig was mensen te beschuldigen van nalatigheden die ze niet helemaal begaan hadden en haar talenten etaleerde op een manier die aan exhibitionisme grensde.

‘Heel goed, Nic,’ zegt Scarpetta prijzend.

‘Wie heeft die slimmerik hier uitgenodigd?’ Reba, die weigert terug te gaan naar het Holiday Inn, is bijzonder vervelend als ze niet wegdommelt boven haar eten.

‘Ik denk dat Nic niet genoeg heeft gedronken. Nu heeft ze delirium tremens en ziet ze overal krioelende maden,’ zegt de rechercheur met het glanzend kale hoofd.

De blik die hij op Nic werpt, maakt alles duidelijk. Ondanks het feit dat ze de studiebol van de klas is, voelt hij zich tot haar aangetrokken.

‘Jij denkt zeker dat een stadium iets is waar honkbalwedstrijden worden gespeeld.’ Nic wil grappig zijn, maar kan haar serieuze stemming niet van zich afschudden. ‘Zie je die made die ik dokter Scarpetta heb gegeven?’

‘Aha! Ze bekent.’

‘Die is in het tweede stadium.’ Nic weet dat ze er eigenlijk over moet ophouden. ‘Hij is al één keer verpoppt sinds hij uit het ei is gekomen.’

‘O ja? Hoe weet je dat? Ben jij ooggetuige? Heb je Maatje haar huidje zien afwerpen?’ houdt de rechercheur met het kaalgeschoren hoofd knipogend aan.

‘Nic heeft een tent in de Body Farm. Daar slaapt ze bij haar krioelende vriendjes,’ zegt iemand anders.

‘Dat zou ik doen als het nodig was.’

Daar heeft niemand van terug. Nic staat bekend om haar expedities naar het beboste onderzoeksterrein van de University of Tennessee, waar het rottingsproces van ter beschikking gestelde menselijke lichamen wordt bestudeerd om belangrijke feiten te kunnen vaststellen, bijvoorbeeld wanneer de dood is ingetreden. De grap doet de ronde dat ze bezoekjes brengt aan de Body Farm alsof ze langs een bejaardentehuis gaat om familieleden op te zoeken.

‘Ik wed dat Nic voor elke made, vlieg, kever en buizerd een naam heeft.’

De grappen en grollen blijven over tafel vliegen, tot Reba met luid gekletter haar vork laat vallen.

‘Niet als ik rood vlees zit te eten!’ protesteert ze veel te luid.

‘De spinazie voegt een mooie groene tint toe, meid.’

‘Jammer dat je er geen rijst bij hebt...’

‘Daar kan wat aan gedaan worden! Juffrouw! Wilt u deze dame een kommetje rijst brengen. Met saus.’

‘En wat zijn die zwarte stipjes, die eruitzien als ogen?’ Scarpetta houdt het buisje weer bij de kaarsvlam, in de hoop dat haar studenten zullen bedaren voordat ze allemaal het restaurant uit worden gezet.

‘Ogen,’ zegt de agent met het kale hoofd. ‘Dat zijn ogen, ja toch?’

Reba zit te zwaaien op haar stoel.

‘Nee, het zijn geen ogen,’ antwoordt Scarpetta. ‘Kom op. Ik heb jullie daarnet al een hint gegeven.’

‘Voor mij zijn het ogen. Kleine kraalooijes, net als die van Magilla.’

De laatste tien weken is brigadier Magil uit Houston vanwege zijn behaarde, gespierde lichaam Magilla de Gorilla genoemd.

‘Hé,’ protesteert hij. ‘Vraag mijn vriendin maar eens of ik made-ogen heb. Als ze diep in mijn ogen kijkt, valt ze flauw,’ zegt hij, wijzend op zijn ogen.

‘Dat is precies wat we bedoelen, Magilla. Als ik in die ogen van jou keek, zou ik ook tegen de vlakte gaan.’

‘Het moeten ogen zijn. Hoe kan die made anders zien waar hij heen gaat?’

‘Het zijn spiracula, geen ogen,’ antwoordt Nic. ‘Die zwarte stipjes zijn een soort snorkels, zodat de made kan ademen.’

‘Snorkels?’

‘Ho even. Geef dat ding eens hier, dokter Scarpetta. Ik wil zien of Maatje wel een duikmasker en zwemvliezen draagt.’

Een magere rechercheur van de staatspolitie van Michigan ligt met haar hoofd op tafel, zo hard moet ze lachen.

‘De volgende keer dat we een rijpe vinden, kijken we gewoon of we snorkels omhoog zien steken...’

Iedereen ligt in een deuk en Magilla glijdt van zijn stoel op

de vloer. ‘O, help! Ik ga kotsen.’ Hij brult van het lachen.

‘Snorkels!’

Scarpetta geeft het op. Ze leunt zwijgend achterover nu ze de situatie niet meer in de hand heeft.

‘Hé, Nic! Ik wist niet dat jij bij de duikbrigade zat!’

Het gaat zo door tot de bedrijfsleider van Ye Old Steak House zwijgend in de deuropening verschijnt, zijn manier om te laten zien dat de groep in het achterzaaltje de andere gasten stoort.

‘Oké, jongens en meisjes,’ zegt Scarpetta op lichtelijk angst-aanjagende toon. ‘Genoeg.’

De hilariteit is net zo snel voorbij als de knal bij het doorbreken van de geluidsbarrière, er komt een eind aan de grapjes over maden en er verschijnen nog meer cadeautjes voor Scarpetta: een pen waarmee je kunt schrijven in ‘regen, sneeuwstormen en als u hem per ongeluk in een borstholte laat vallen terwijl u met een sectie bezig bent’, een Mini-Mag-zaklantaarn ‘om iets te kunnen zien op moeilijk te bereiken plaatsen’ en een donkerblauwe honkbalpet met genoeg goud erop voor een generaal.

‘Salueren voor generaal dokter Scarpetta!’

Iedereen doet het terwijl ze gretig kijken hoe ze reageert en de oneerbiedige opmerkingen weer als hagel in het rond vliegen. Magilla schenkt Scarpetta’s glas vol uit een karton met een kraantje. Ze bedenkt dat de goedkope chardonnay waarschijnlijk gemaakt is van druiven die op het laagste deel van de hellingen staan, waar de afwatering belabberd is. Als ze geluk heeft, is de wijn vier maanden oud. Morgen is ze ziek. Dat weet ze zeker.

6

De volgende morgen vroeg vraagt een beveiligingsman op Kennedy Airport, de luchthaven van New York, Lucy Farinelli haar grote, roestvrijstalen Breitling-horloge af te doen, de muntjes

uit haar zakken te halen en alles in een bakje te leggen.

Het is geen verzoek, maar een bevel als hij haar vraagt haar hardloopschoenen en jasje uit en haar riem af te doen en die samen met haar koffertje op de band van het röntgenapparaat te leggen, waar slechts een mobiele telefoon, een haarborstel en een lipstick zullen oplichten. Het personeel van British Air in hun donkere blazers en marineblauwe jurken met rode en witte ruitjes is uiterst vriendelijk, maar de luchthavenpolitie is bijzonder gespannen. Hoewel er geen alarm klinkt als ze op haar sportsokken en met los om haar heupen hangende spijkerbroek door het poortje van de scanner loopt, wordt ze toch nog onderzocht met de handscanner, die gaat piepen door de beugel in haar beha.

‘Armen omhoog,’ zegt de stevig gebouwde agente tegen haar.

Lucy glimlacht, houdt haar armen wijd en de agente fouilleert haar snel, waarbij haar handen licht langs Lucy’s armen gaan, langs haar borsten, langs buiten- en binnenkant van haar bovenbenen tot aan haar kruis, alles uiteraard zuiver professioneel. Andere passagiers mogen ongehinderd passeren en vooral de mannen vinden de knappe jonge vrouw die daar met gespreide armen en benen staat bijzonder interessant. Het kan Lucy niets schelen. Ze heeft te veel meegemaakt om energie te verspillen aan bescheiden zijn en komt in de verleiding haar blouse open te doen, de beugel te laten zien en de agente te verzekeren dat daar geen batterij en piepklein explosief aan vastzitten.

‘Het is mijn beha,’ zegt ze nonchalant tegen de verbaasde beambte, die veel zenuwachtiger is dan haar verdachte. ‘Ik vergeet verdorie ook altijd om een beha aan te trekken zonder beugel, een sport-beha of zo, of helemaal geen beha. Het spijt me dat ik u last bezorg, agente Washington.’ Ze heeft het naamkaartje al gelezen. ‘Dank u dat u uw werk zo goed doet. In wat voor wereld leven we toch? Ik heb begrepen dat er weer gewaarschuwd wordt tegen terroristen.’

Lucy laat de verbaasde beambte staan, neemt haar horloge en haar munten uit het bakje en pakt haar koffertje, jasje en riem. Ze gaat uit de loop op de koude, harde vloer zitten om haar hardloopschoenen aan te trekken, maar neemt niet de

moeite de veters te strikken. Dan staat ze op, nog steeds beleeft en vriendelijk tegen elke politiebeambte of medewerker van British Air die naar haar kijkt. Uit haar achterzak haalt ze haar ticket en paspoort, beide op een van haar vele valse namen. Dan loopt ze nonchalant en met losse veters over de vloerbedekking van de bochtige gate 10 en schiet het deurtje in naar de Concorde. Iemand van British Air glimlacht naar haar terwijl ze Lucy's instapkaart bekijkt.

'Stoel 1-C.' Ze wijst naar de eerste rij, de stoel die vlak voor het schot staat en aan het gangpad, alsof Lucy nooit eerder met de Concorde heeft gevlogen.

De laatste keer was onder weer een andere naam en ze droeg toen een bril en groene contactlenzen en haar haar was heftig blauw en paars geverfd, kleuren die er gemakkelijk uit gewassen konden worden, maar die pasten bij de foto in dat speciale paspoort. Haar beroep was toen 'muzikant'. Hoewel niemand haar niet-bestaande techno-band, Yellow Hell, kon kennen, waren er heel wat mensen die zeiden: 'O ja, daar heb ik weleens van gehoord! Wat gaaf!'

Lucy rekent op het abominabele opmerkingsvermogen van het publiek. Ze rekent op hun angst om dom te lijken, zodat ze leugens aanvaarden als alom bekende waarheden. Ze rekent erop dat haar vijanden alles zien wat om hen heen gebeurt en ziet zelf ook alles. Als de douanebeambte haar paspoort uitvoerig bestudeert, herkent ze dat gedrag en weet ze waarom de veiligheidsmaatregelen extra streng zijn. Interpol heeft via het internet een aanhoudingsbevel naar 182 landen gestuurd voor een voortvluchtige man die Rocco Caggiano heet en die gezocht wordt door de Italiaanse en de Franse politie wegens moord. Rocco heeft geen idee dat hij voortvluchtig is. Hij heeft geen idee dat Lucy gegevens naar het centrale kantoor van Interpol in de stad Washington heeft gestuurd en dat haar geloofwaardige tip grondig is gecontroleerd voordat hij via cyberspace naar het hoofdkwartier van Interpol in het Franse Lyon is doorgestuurd, waar het aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd en over de hele wereld werd verspreid. En dat allemaal binnen een paar uur.

Rocco kent Lucy niet, hoewel hij weet wie ze is. Zij kent hem

heel goed, hoewel ze elkaar nooit ontmoet hebben. Nu ze haar riem vastmaakt en de Rolls Royce-motoren van de Concorde worden gestart, kan ze bijna niet wachten om Rocco Caggiano te ontmoeten. Haar verlangen wordt gevoed door een intense woede, die tegen de tijd dat ze in Oost-Europa zal landen zal zijn uitgegroeid tot een nerveuze angst.

7

‘Ik hoop maar dat u zich niet net zo beroerd voelt als ik,’ zegt Nic tegen Scarpetta.

Ze zitten in het zitgedeelte van Scarpetta’s suite in het Marriott te wachten op de roomservice. Het is negen uur in de morgen en Nic heeft al twee keer gevraagd hoe Scarpetta zich voelt, wat deels te danken is aan het feit dat ze bijna niet kan geloven dat de vrouw die ze zo intens bewondert haar voor het ontbijt heeft uitgenodigd, hoe geveleid ze ook is.

Waarom ik? De vraag stuitert door Nics hoofd als een ping-pongballetje.

Misschien heeft ze medelijden met me.

‘Ik heb me weleens beter gevoeld,’ antwoordt Scarpetta met een glimlach.

‘Popeye en zijn wijn. Maar hij heeft weleens erger bocht meegebracht.’

‘Erger bestaat haast niet,’ zegt Scarpetta. Er wordt op de deur geklopt. ‘Of het moet echt vergif zijn. Wacht even.’

Ze staat op van de bank. De man van de roomservice rijdt een tafeltje naar binnen. Scarpetta tekent de rekening en geeft de man een fooi. Het valt Nic op dat ze heel gul is.

‘De kamer van Popeye, nummer honderdzes, is de bar,’ zegt Nic. ‘Je kunt er ’s avonds gewoon naar binnen gaan met zes blikjes bier en ze in de badkuip zetten. Vanaf een uur of acht doet hij niets anders dan grote zakken ijs naar zijn kamer slepen. Het is maar goed dat hij op de begane grond zit. Ik ben er ook een keer geweest.’

‘Maar één keer in tien weken?’ Scarpetta kijkt haar onderzoekend aan.

Als Nic terugkeert naar Louisiana, moet ze zich bezighouden met de ergste moordzaken waar ze misschien ooit mee te maken krijgt. Tot dusver heeft ze er geen woord over gezegd en Scarpetta maakt zich zorgen om haar.

‘Toen ik in het Johns Hopkins mijn medische opleiding volgde,’ zegt Scarpetta terwijl ze koffie inschenkt, ‘was ik een van de drie vrouwen in mijn klas. Ik kan je verzekeren dat ze het mij nooit verteld hebben als er ergens een badkuip vol bier was. Wat wil je in je koffie?’

‘Een heleboel melk en suiker. Maar u hoeft mij niet te bedienen. Ik zit hier helemaal niets te doen.’ Ze springt op uit haar leunstoel.

‘Blijf toch zitten.’ Scarpetta zet Nics koffie op een tafeltje. ‘Er zijn croissants en bagels, maar die zien er nogal onsmakelijk uit. Ga je gang.’

‘Maar toen u geneeskunde studeerde, was u geen...’ Nic slikt *boerentrien* nog net in. ‘Miami is niet bepaald een gat in Louisiana. Alle mensen in mijn klas komen uit grote steden.’

Ze richt haar aandacht op Scarpetta’s koffiekopje, op de volkomen vaste hand waarmee ze het naar haar lippen brengt. Ze drinkt haar koffie zwart en lijkt geen zin te hebben in iets eetbaars.

‘Ik kan u niet zeggen wat ik voelde toen mijn baas zei dat het bureau een volledig betaalde studieplaats aangeboden had gekregen aan de politieacademie en vroeg of ik er iets in zag,’ gaat Nic verder. Ze is bang dat ze te veel over zichzelf praat. ‘Ik kon het gewoon niet geloven en ik heb een heleboel moeite moeten doen om bijna drie maanden van huis te kunnen. Toen kwam ik hier in Knoxville en kreeg Reba als kamergenoot.’

Ik kan niet zeggen dat het leuk was, maar ik vind het verschrikkelijk om hier te gaan zitten klagen.’ Ze drinkt nerveus haar koffie op, zet het kopje neer, pakt het weer op en knijpt in het servet op haar schoot. ‘Vooral tegenover u.’

‘Waarom vooral tegenover mij?’

‘Ik denk eigenlijk dat ik indruk op u had willen maken.’

‘Dat heb je ook gedaan.’

‘En u lijkt niet iemand die tegen klagen kan.’ Nic kijkt naar haar op. ‘De mensen zijn tegen u tenslotte ook niet altijd aardig.’

Scarpetta lacht. ‘Dat is wel zachtjes uitgedrukt.’

‘Het kwam er niet goed uit. De mensen zijn hier snel jaloers. U heeft ook moeten knokken. Ik bedoel, u klaagt tenslotte ook niet.’

‘Dat zou je Rose maar eens moeten vragen.’ Scarpetta vindt het allemaal wel amusant.

Nic valt stil, alsof ze zou moeten weten wie Rose is, maar het verband niet kan leggen.

‘Mijn secretaresse,’ legt Scarpetta uit en ze neemt een slokje koffie.

Er volgt een ongemakkelijke stilte en dan vraagt Nic: ‘Wat is er met die andere twee gebeurd?’

Scarpetta begrijpt haar niet.

‘De andere twee vrouwen die medicijnen studeerden.’

‘De ene is ermee gestopt. Ik geloof dat de andere getrouwd is en nooit als arts heeft gewerkt.’

‘Ik vraag me af hoe ze daar nu over denken. Waarschijnlijk hebben ze spijt.’

‘Ze zullen ook nog weleens aan mij denken,’ zegt Scarpetta. ‘Ze denken waarschijnlijk dat ik ook spijt heb.’

Nics lippen gaan ongelovig van elkaar. ‘U?’

‘Alles heeft zijn prijs. En het is normaal dat mensen er moeite mee hebben om iemand te accepteren die anders is. Daar kom je meestal pas achter als je krijgt waar je om hebt gevraagd in het leven en tot de verbijsterende ontdekking komt dat dit soms haat oplevert in plaats van applaus.’

‘Ik vind mezelf niet anders en ik denk ook niet dat iemand me haat. Ik word misschien vaak gepest, maar thuis niet,’ antwoordt Nic snel. ‘Het feit dat ik bij een klein bureau zit en niet in de grote stad werk, betekent niet dat ik stom ben.’ Ze wordt boos en haar stem wordt feller. ‘Ik ben geen *mudbug* van het platteland...’

‘*Mudbug*.’ Scarpetta fronst. ‘Ik geloof niet dat ik dat woord ken.’

‘Een rivierkreeft.’

‘Heeft iemand in de klas jou een rivierkreeft genoemd?’

Nic moet onwillekeurig lachen. ‘O jee, nee. Ze hebben vast nog nooit rivierkreeft gegeten. Ze denken waarschijnlijk dat een *mudbug* een vis is die over de bodem van de oceaan kruipt of zo.’

‘Aha.’

‘Maar ik begrijp wat u bedoelt. Zo ongeveer,’ zegt Nic. ‘Er zijn in Zachary maar twee vrouwelijke agenten die patrouilleren. Ik ben de enige vrouwelijke rechercheur en dat komt niet omdat de baas iets tegen vrouwen heeft of zo. De burgemeester is ook een vrouw. Maar als ik in de kantine koffie ga halen of iets ga eten, ben ik vaak de enige vrouw. Eigenlijk sta ik er zelden bij stil. Maar hier op de academie wel. Ik beseft dat ik te veel mijn best doe om te bewijzen dat ik geen boerentrien ben en dan jaag ik iedereen tegen me in het harnas. Volgens mij moet u gaan. U moet waarschijnlijk nog pakken en ik wil niet dat u uw vliegtuig mist.’

‘Niet zo snel,’ antwoordt Scarpetta. ‘Ik geloof niet dat we al uitgepraat zijn.’

Nic ontspant zich. Haar aantrekkelijke gezicht staat levendiger en haar tengere lichaam is minder gespannen in de stoel. Als ze weer iets zegt, klinkt ze niet meer zo nerveus.

‘Zal ik u eens vertellen wat het aardigste is dat iemand in deze tien weken tegen me gezegd heeft? Reba zei dat ik een beetje op u leek. Ze was uiteraard dronken. Ik beledig u toch niet?’

‘Eerder jezelf,’ antwoordt Scarpetta bescheiden. ‘Ik ben toch wel wat ouder dan jij, als ik mag afgaan op je inschrijvingsformulier.’

‘In augustus word ik zesendertig. Het is verbazend wat u allemaal onthoudt over mensen.’

‘Ik zorg ervoor dat ik zo veel mogelijk over ze weet. Het is belangrijk om te luisteren. De meeste mensen hebben het te druk met hun eigen veronderstellingen, gaan te zeer in zichzelf op om te luisteren. En in het mortuarium spreken de patiënten heel zachtjes en ze vergeven het me niet als ik niet luister en niet zo veel mogelijk over ze te weten probeer te komen.’